

„ . . . Може би, следъ време, когато Оборище стане известно, да полюбопитствува нѣкой по-даровитъ изследователъ, който ще опише това свещенно мѣсто съ подобаващитѣ му подробности . . . а сега, нека читателитѣ се задоволятъ и съ моитѣ скромни сведения“ — бележи авторътъ на *Запискитѣ* *). Половинъ вѣкъ мина, откакъ той написа тая възторжена поема за народа ни — равна по страстность и по размахъ само съ историята на Паисия — но и до днесъ не се е родилъ „по-даровитъ изследователъ“, и до днесъ ние гълтаме ненаситно, като вода на изобилень балкански виръ, буйната поезия, плътна, жива, неукротима въ своя дълбокъ патосъ, на неговитѣ „скромни сведения.“

Слънцето съ мжка се промушва между стволоветѣ, хвърля петна въ дола, лъщи по игривата вода на Панова. Две-три гнили хралупи, нѣколко стари буки, единъ столѣтенъ габъръ и гжсти младоци наоколо, правятъ мѣстото още по-прикжтано и глухо. Никакво птиче, ника-

*) Записки по бълг. въстания — За х. Стояновъ.